

František Kalenda

DCERA LABYRINTU

nakladatelství
BOURDON

nakladatelství
BOURDON

František Kalenda

DCERA
LABYRINTU

ilustrovala
Marie Kalendová

nakladatelství
BOURDON

DCERA LABYRINTU

Copyright © František Kalenda, 2022

Czech edition © Bourdon, 2022

Cover design © Jiří Dvorský

Illustrations © Marie Kalendová, 2022

ISBN: 978-80-7611-049-6

*Věnováno všem
nenapravitelným snílům*

PROLOG

Tak to bylo o fous, pomyslel si s úlevou, když do kruhového ohniště přisypal dávku čerstvých uhlíků. Skomírající plameny se po nich hladově natáhly a brzy znovu nabraly na síle tak, že ho to donutilo poodstoupit. Spokojeně se usmál.

Posvátný oheň nesmí nikdy vyhasnout. Tohle mu vždy kladla na srdce velekněžka. Jinak se chrám znelíbí bohům. A já dostanu výprask, připomněl si a otrásl se nad vzpomínkou, kdy ho za nedbalost potrestali naposledy. Nejhorší ale nebylo samo bití, to by ještě snesl. Nesnesitelné bylo ponížení, že mu nasekali rákoskou na holou před očima chrámových otroků. Pohrdavé pohledy přihlížejících ho ještě dlouho strašily ve snu.

Jenže tentokrát mě nebudou mít za co potrestat, pousmál se v duchu a opřel se o jeden z vysokých sloupů, aby si trochu odpočinul. Byl to náročný den: od brzkého rána vybíral milodary pro chrám od těch, kdo sem přišli bohu obětovat nebo ho požádat o radu. A zrovna když měl dojem, že už dostal příležitost se v parném dni konečně trochu natáhnout, vytanula mu na mysli povinnost dohlížet na posvátný oheň.

Zívl. Tak snad teď.

Chystal se odebrat do komnaty, o kterou se dělil s ostatními zdejšími sloužícími, avšak zarazilo ho, že slyší pláč novorozeněte. Zvláštní. Čas pro přinášení lidských obětí bohům přece dávno vypršel a chrám by měl být v tuto hodinu vyhrazen pouze velekněžce, služebníkům a v neposlední řadě otrokům – a nikdo zdejší děti mít nesměl.

Že by některá z místních žen zákaz přece jen porušila? Potají otěhotněla, nebo dokonce porodila? Tahle představa ho vyděsila, protože to by bezesporu znamenalo podstatně horší trest než výprask za liknavou péči o posvátný oheň. Dost možná smrt matky i děťátka. Bude lepší je varovat dřív, než za svou chybu zaplatí cenu nejvyšší.

Srdcervoucí pláč ho dovedl až na opačný konec dvorany, k soukromým komnatám velekněžky. Vedle dětského breku se odtamtud

ozývaly i nějaké mužské hlasy, což bylo ještě podivnější, jelikož do jejího křídla se mužům vstupu přísně zapovídal.

Co se to děje? přemítal zmateně. Přistoupil k pestrobarevnému závěsu, jenž odděloval komnaty jeho paní od zbytku chrámu, a nastražil uši.

„Teď nás nechte o samotě!“ uslyšel její panovačný tón.

Dvojice ozbrojenců vyšla ven dřív, než stačil vzít nohy na ramena. Přitiskl se ke zdi a modlil se, aby si ho strážní nevšimli. Naštěstí se za sebou ani neohlédli. Netrpělivě čekal, až se z doslechu ztratí jejich těžké kroky, aby se mohl vypařit jako pára nad kotlíkem a celou záležitost pustit z hlavy. Do záležitosti velekněžky mu ostatně nic není. Jenže napodruhé ho štěstěna zradila.

„Pojď dovnitř, Aristone,“ vybídl ho zvučný hlas jeho paní.

Srdce se mu rozbušilo jako o závod. To má za to, že špehuje. Zaváhal, jestli přece jen nemá utéct, ale ona o něm ví, tak jaký by to mělo smysl? Jako obvykle měla přehled o každém hnutí. Se sklopenou hlavou vešel do komnat, které po celou dobu služby v chrámu nenavštívil a které podle pravidel ani nikdy poznat neměl.

Velekněžka seděla na lehátku a v náruči chovala nemluvně zabalené do plátna. Bylo tak droboučké, že připomínalo spíš dřevěnou hračku než člověka. Hlavou mu prolétlo, jestli by mohlo být její, ale okamžitě nestoudnou myšlenku zapudil. Ani si nezkoušel představit, jaké pohoršení by takové zjištění vyvolalo.

Mlčky a pokorně padl na kolena s hlavou stlačenou až k zemi, jak ho to učili. Očekával trest. Místo toho mu paní pokynula, aby vstal.

„Proč se tváříš tak vyděšeně?“ zeptala se a pohlédla mu zpřímá do obličeje. Cítil, jak se mu očima zavrtává hluboko pod kůži. „Tys ještě nikdy neviděl dítě?“

„Viděl,“ odpověděl popravdě. Rozpomněl se na své dvě sestřičky, které svět opustily v nejtělejší věku a vydaly se na cestu do Podsvětí. Otec už se o nich nikdy ani slůvkem nezmínil, jako by je nadobro vymazal z paměti. „Přesto jsem nikdy nespatriil dítě ve tvých rukách, má paní.“

Shovívavě se usmála. „Jistěže ne. Ovšem tohle není jen tak ledajaké dítě. Je to králova dcera. A ještě mnohem víc.“

„Králova dcera?“ vyhrkl. „Co dělá tady?“

Příliš pozdě si uvědomil, jakou pronesl troufalost. Tady nemá právo klást otázky, tady má jenom *poslouchat*.

Velekněžka k jeho překvapení pokračovala. „Její matka ji svěřila chrámu. Aspoň prozatím. Božské plány s ní se koneckonců týkají i tebe, proto ti pro tuto chvíli odpouštím, žeš poslouchal za dveřmi. I když počítej s tím, že si tvůj prohrěšek budu pamatovat.“

Vytřeštil zrak. „Mě? Má paní...“ zalupal po dechu, „jak by se to mohlo týkat mě? Jsem pouhý služebník...“

Otevřela ústa, ale nevyšla z nich jediná hláska. Vyjeveně zamrkala, jinak se ani nepohnula. Cítil se úplně stejně. Náhle nemohl promluvit a nemohl se ani pohnout, jako by mu všechny svaly mávnutím proutku ztuhly v led.

A pak zjistil, že do komnaty vstoupil muž. Nebo se přinejmenším domníval, že to musí být muž – podle statného vzrůstu a svalnatých paží. Většinu tváře mu zakrývala kápě stažená až ke rtům. Rozvážnými kroky došel k velekněžce a na okamžik se zastavil, než se jí osmělil vytrhnout holčičku z náručí. Maličká se hlasitě rozkřičela, ale jediný dotek zahaleného vetřelce ji rázem utišil.

Co se to děje?! zakřičel Ariston němými ústy.

Muž se k němu naklonil, jako by jeho neslyšný protest zaslechl. Mladický služebník by klidně přísahal, že pod kápí zahlédl jeho úsměv. Pak se k němu zloděj otočil zády, odhrnul závěs a zmizel v chodbě.

Ledové sevření povolilo. Kolena se mu podlomila, málem neudržel rovnováhu. Hlasitě se nadechl a protřel si vyschlé oči. Že by se mu to celé jen zdálo?

„Běž za ním!“ poručila mu velekněžka. „Zadrž ho!“

Takže žádný sen. Jakžtakž se ovládl a vyběhl za únoscem. Po jeho černém plášti nebylo ani vidu, avšak jedna z chrámových otrokyň mu třesoucí se rukou naznačila směr. Do velké síně. Celý udýchaný tam doběhl právě ve chvíli, kdy se vetřelec zastavil před posvátným ohněm. Jeho plameny ještě díky čerstvě přiloženým uhlíkům sálaly po celém obvodu ohniště a natahovaly se po děfátku, které svíral v náručí.

Muž v kápi jim vyšel vstříc.

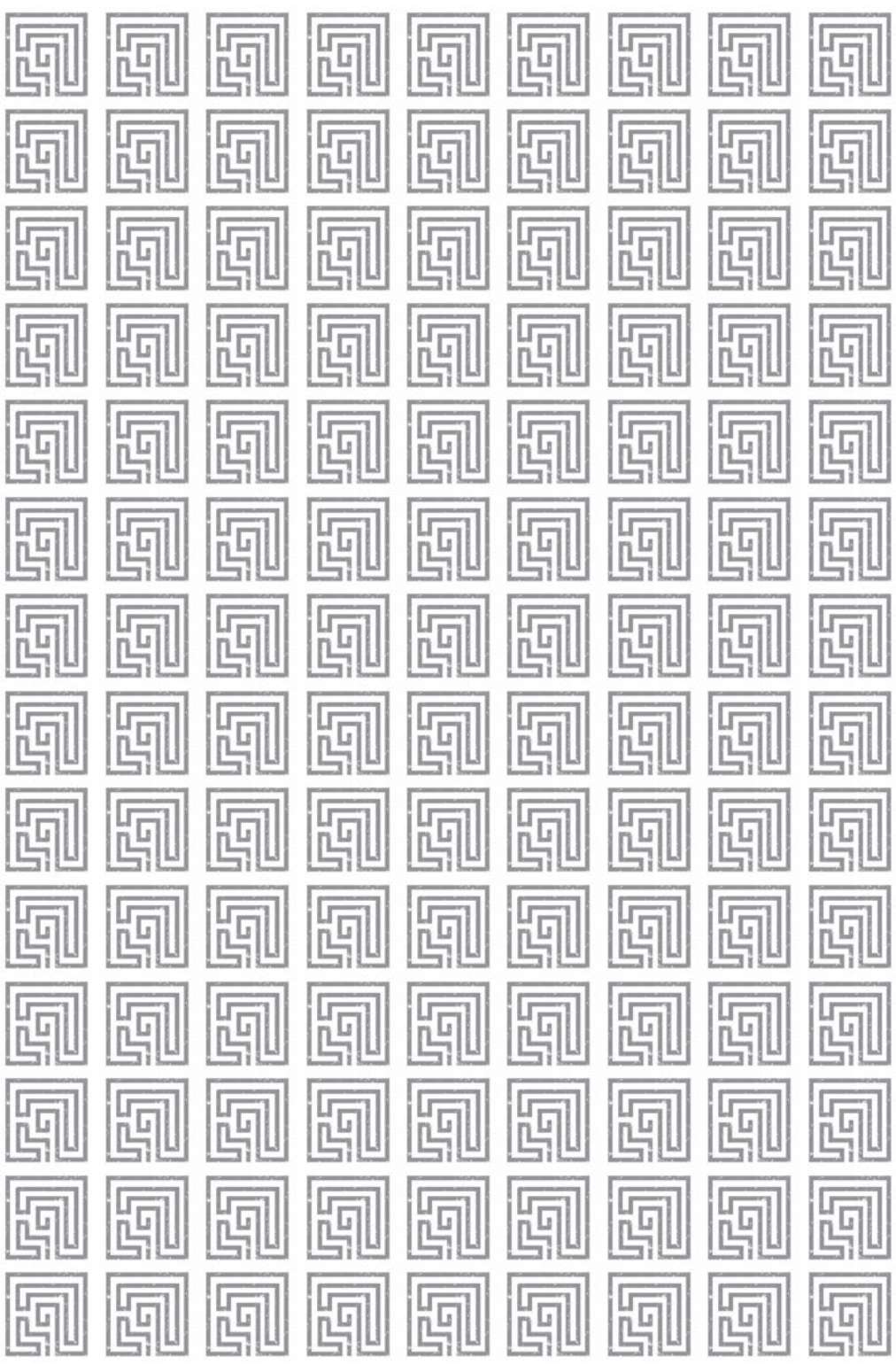
Ariston s hrůzou vykřikl. Rozběhl se, aby ho zarazil, aby zachránil maličkou královskou dceru před jistou smrtí. Vždyť je nevinná! Nikomu neublížila!

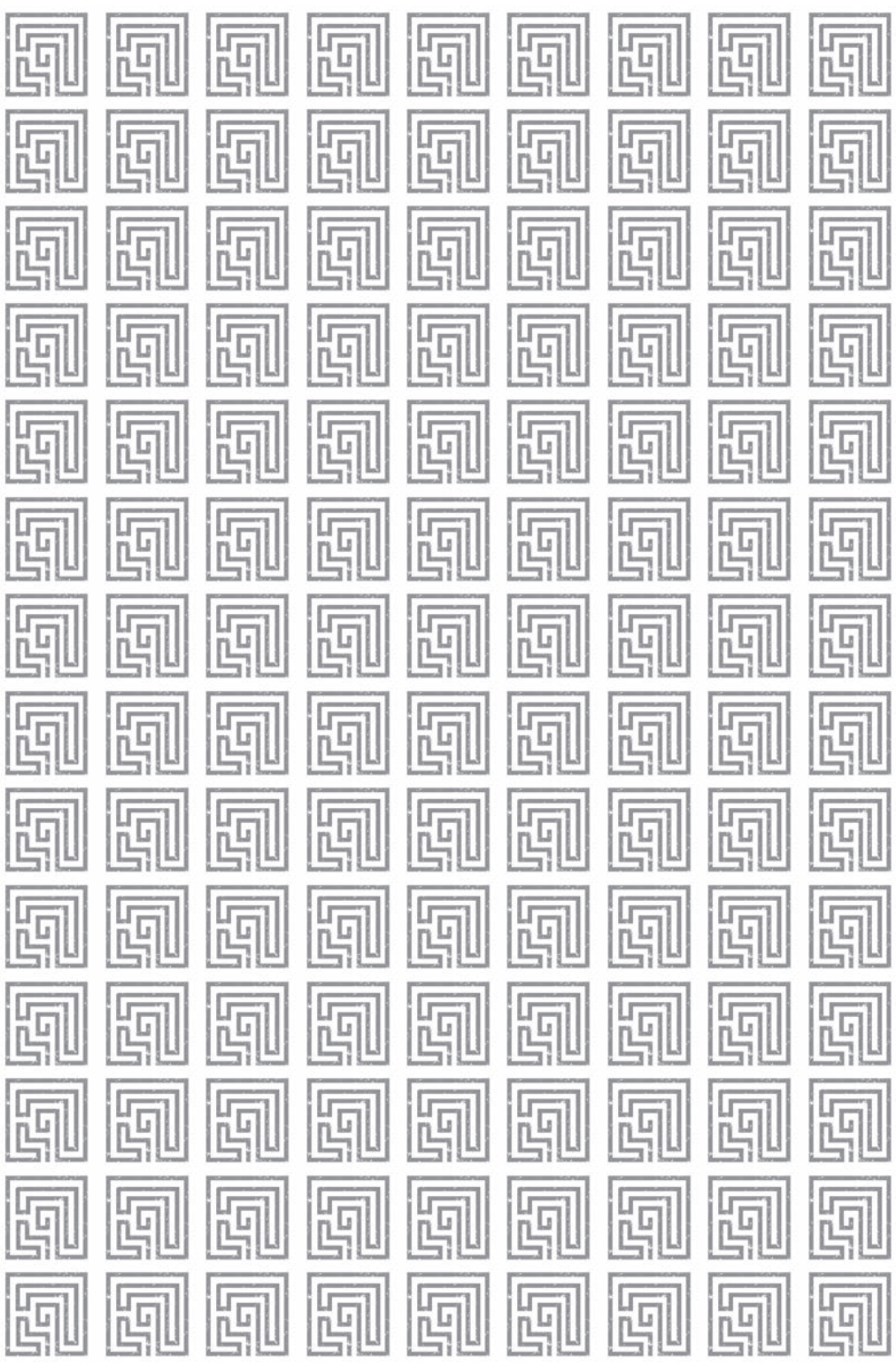
Únosce s ní stanul uprostřed ohniště. Plameny šlehaly všude kolem něj, olizovaly ho, a přece se zdálo, že jim ani trochu neublíží. Černý plášť byl netknutý a stejně tak plátno, do nějž nemluvně ovinul. Poklekl a začal mumlat nesrozumitelné zaklínadlo.

Černá magie, zhrozil se v duchu mladík a cítil, jak mu na zátylku naskakuje husí kůže. Ať už ten ničema s holčičkou zamýšlí, co chce, nemůže to být nic chvályhodného. Je třeba zasáhnout!

A tak sebral všechny síly a vrhl se za ním. Očekával spalující žár a nezměrnou bolest, jenže nic z toho se nedostavilo. Namísto plamenů ho pohltila temnota.

KORA

„Karolínó? Vstávej!“

Otevřela oči a chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že to všechno byl pouhý sen – nebo spíš noční můra. Pronásledovala ji už celé roky. Nikdo by jí nedokázal vysvětlit, odkud se vzala, vždyť z toho strašného snu nepoznávala jedinou tvář, jediné místo.

„Prospala jsi celou cestu,“ vyčetla jí od volantu Hanka. Kupodivu zrovna netelefonovala. „Jsme skoro tam.“

Dívka ospale vykoukla z okýnka Renaultu Koleos, který se nebezpečnou rychlostí řítí po okresce poseté výmoly. Hanka nikdy neplýtvala časem, a rozhodně ne na svou adoptivní dceru. Vytížená pražská soudkyně se specializací na rodinné právo zažívá ustavičný frmol a musí být vždy připravena pomáhat a chránit.

„Víš, že mi nemáš říkat *Karolínó*,“ připomněla jí posté. Celým jménem ji oslovovala jedine adoptivní matka a její češtinářka, jinak byla pro všechny prostě *Kora*. Pochopitelně až na partu spolužaček z gymnasia v čele s Viky, které jí neřekly jinak než *Karle*. Připadalo jim to jako nejlepší vtip na světě.

„Jasně, zlato, jak myslíš.“ Hanka nepřítomně přikývla a pohledem zalétla k obrazovce palubní navigace, jestli nehlásí příchodí hovor. „Doufám, že si to užiješ.“

No to jistě, povzddechla si Kora. Prázdniny trávené v severočeském pohraničí s Jirkou a *Libuškou* – bože, jak to jméno nenávidí! – si vyloužené vychutnávala. Zábava k popukání. Nejenže bude muset ve společnosti adoptivního otce a jeho stále nesnesitelnější přítelkyně přežít podle dohody další dva měsíce, ale ke všemu bude celou tu dobu zavřená na vesnici – pardon, přece na *maloměstě* –, daleko od civilizace a spolehlivého internetového připojení.

„Prostě prázdniny snů,“ dodala.

Hanka se usmála, ale nepodívala se na ni. „To mám radost, Karolínó.“

O pět minut později už Kora postávala sama na ospalém odpoledním náměstíčku a s batohem na zádech čekala na Jirku, až si ji přijede vyzvednout před vietnamskou večerku. Nedávalo to nejmenší smysl, jenže na tyhle naschvály už byla po třech letech od rozvodu zvyklá – oba její náhradní rodiče se sice úředně dohodli na tom, jak a kdy si ji budou předávat, nicméně jinak dělali všechno pro to, aby spolu při

výměně nemuseli prohodit ani pár zdvořilostních frází. A každý pro to měl jiný důvod. Zatímco Hanku fyzická přítomnost jejího bývalého manžela nadále vyváděla z míry, Libuška styky s bývalkou Jirkovi jednoduše zakázala. Je to údajně lepší pro jeho *auru*.

„Princezno! Tady jsem!“

Z myšlenek ji vytrhl hlas nevlastního otce. Jaká já jsem princezna, zabručela neslyšně a cítila, jak jí rudnou tváře. Mával na ni z protější strany šedivého prostranství a křičel tak hlasitě, že ho určitě slyšeli i v uličkách na samém konci téhle psí díry.

Radši mu v předstíraném nadšení zamířila v ústretu, aby mohli okamžitě odjet. Škoda už byla přesto napáchána: trojice výrostků, která posedávala na kašně a doteď se plně soustředila na tukaní do telefonů, k ní s posměšným výrazem zvedla hlavy.

„Hej, cikánská princezno!“ hvízdal na ni jeden z nich. „Kam ten spěch?“

„Polib si,“ odsekla se skloněnou hlavou. Zřejmě další blbec, který má potřebu se do ní navážet kvůli tmavší barvě pleti. Pojď mi to říct do očí, vyzvala ho v duchu. Předvedu ti, co jsem se za dva roky naučila v lekcích *krav maga*.

Ani se za ním neohlédla a vklouzla do otevřených dveří odřené fabie.

„Šlápni na to,“ požádala uvnitř Jirku a našťavaně si odfrkla. To zas bude nesnesitelně dlouhé léto.

KORA

Přestože se její nevlastní otec po rozvodu odstěhoval z Prahy s úmyslem opravit rozpadající se roubený statek po rodičích, připadalo jí, že pozemek je při každé další návštěvě zchátralejší. Trámy se drolily už i na průčelí a zarostlý sad připomínal spíš hřbitov starého harampádí. Ve vysoké trávě, kterou nikdo neposekal nejmíň měsíc, se na lehátku slunila nahá Libuška.

Panebože, zhrozila se dívka a byla si jistá, že ten příšerný výjev už nikdy nevymaže z paměti.

„Karolínko!“

Jirkova přítelkyně se k ní vydala s rozevřenou náručí tak, jak byla, a tudíž se nedalo přehlédnout, že se od jejich posledního setkání

výrazně zakulatila. Z tvaru břicha Kora vyvodila, že to nebude nezřízeným pojídáním ženšenového kořene.

Zavrtaala oči do země a nadechla se, aby se duševně připravila na Libuščino nevyžádané objetí, po němž bude následovat záplava upocených polibků.

„Všimla sis?“ oznámila jí otcova přítelkyně, když ji patřičně zulíbala. „Konečně se to povedlo! Budeš mít sestřičku.“

„Hurá,“ zamumlala dívka. „Určitě mi chceš říct, jak se bude jmenovat.“

„Astrida Alvína Perla. Představ si, že podle výpočtů by se měla narodit o novoluní! Takový zázrak! Ani nevíš, jak dlouho jsme se s tvým otcem snažili, aby –“

„Nevím a nechci to vědět,“ zarazila ji dívka. Nehodlala riskovat, že se tak jako minule dozví až příliš intimních podrobností o jejich soužití. „A proboha, obleč se. Nebo ti Astrida Alvína Perla nastydně.“

Ani nečekala na odpověď, chvatně se obrátila k zápraží, zaplula do předsínky, vyběhla do patra a zavřela se tam ve svém pokoji. Jen co otočila klíčem v zámku, maličko se jí ulevilo. Sem Libuška nemůže. A ostatně ani nikdo jiný. Kdyby to jen trochu šlo, nejradši by strávila celé prázdniny právě v zamčeném pokoji – sama, zavrтанá do knížek nebo se sluchátky na uších ponořená do svého náčrtníku. Jenže čas od času bohužel musí něco sníst. Což znamená, že se s těmi dvěma musí chtě nechtě i bavit.

Hlad ji vylákal z úkrytu už po deváté večer. Tady se chodí spát se slepicemi, a tak doufala, že vyklouzla z bezpečného útočiště dostatečně pozdě na to, aby unikla jejich pozornosti. Kdepak. Jiří v kostkované zástěře se právě nakláněl nad sporákem a smažil tofu. U kuchyňského stolu trůnila Libuška – teď už aspoň spoře oblečená – a odbarvené vlasy jí padaly do hrnku s bylinným čajem.

Všimla si dívky dřív, než Kora stačila vyklidit pole. „Čekali jsme na tebe. Posad se k nám. Musíme spolu něco probrat.“

„Probrat?“ zaúpěla. „A se mnou? Že zrovna na mně záleží...“

„No tak, princezno,“ obrátil se k ní nevlastní otec, „vyslechni nás.“

S váháním se usadila na volnou židli a nechala si na talíř naložit rýžové nudle a pár kostek té zdravé výživy. Lačně se do nich pustila.

„Tak co mi chcete?“ zahuhňala s plnými ústy. Snažila se do sebe nasoukat večeri co nejrychleji, aby se mohla ztratit z dohledu. „Nemám čas. Máme přes léto vymyslet projekt z dějáku a nejlepší bude začít hned,“ zalhala.

„Jak už ti Libuška říkala, čekáme spolu holčičku,“ spustil Jiří a očima nervózně zatěkal k přítelkyni, jako by se chtěl ujistit, že nic nepopletl. „Asi ses sama divila, že jsem Hanku poprosil, aby tě ze školy omluvila o dva týdny dřív. Tohle je ten důvod.“

„Cože?“ Tofu se jí málem vzpříčilo v krku. „To jí mám pomoci rodit do vany, nebo jak to spolu souvisí?“

Nevlastní otec se nuceně usmál. „Ale ne. Dítě se narodí až na podzim.“

„Pětadvacátého září,“ hlásila Libuška pyšně. „Naše dcera bude ve znamení Vah.“

Koře se ulevilo, že nebude asistovat ani u prasknutí plodové vody, ani u počítání stahů. „Tak to budoucí ségře přeju, ale stejně ničemu nerozumím.“

Libuška se jí pokusila vzít za ruce. Ucukla a schovala je pod stůl.

„Okamžik zrození je vážná věc, Karolínko. Je lepší si před ním usmířit kosmické síly, aby se nic nepokazilo. Přece víš, jak občas s kama-rádkami děláme očistné *rituály*.“

Dívka obrátila oči v sloup. Jejich šaškování se vážně nedalo přehlédnout.

„A zítra máme letní slunovrat,“ líčila dál Jirkova přítelkyně. „To je den v roce, kdy mají obřady vůbec největší moc. Díky Jiřímu jsem se dozvěděla, že pro ně jen kousek odsud existuje úplně dokonalé místo. No představ si to! Nejmagičtější den v roce na místě, kde se soustře-dí tolik pozitivní energie! A já bych si hrozně přála, abys u toho byla s námi.“

„Já? Proč bych u toho měla být já? Dobře víš, že na pověry nevě-řím. Můžete si dělat, co chcete, ale podle mě jsou to všechno báchorky. Žádná pozitivní energie neexistuje.“

Libuška se uraženě odtáhla, zato Jiří odložil pánev do dřezu a při-sedl si k nim.

„Protože jsi s tím místem bytostně propojená, princezno. Pamatuješ na chvíli, kdy jsme ti poprvé řekli pravdu o tom, že nejsi naše?“

Nasucho polkla a přikývla. To přece normální dítě jen tak nepustí z hlavy. Jako by nestačilo, že Hanka s Jirkou zrovna tou dobou začali mluvit o rozvodu. Ještě jí museli říct *tohle*. Měla pocit, že právě tím okamžikem skončilo její dětství.

„Jenže nevíš úplně všechno. Trochu jsem se poptával a zjistil jsem, jak ses vlastně ocitla v systému státní sociální péče. Policii tehdy před šestnácti lety někdo zavolał, že před branou jedné staré zahrady křičí dítě. Kousek od domu, kde jsem vyrůstal – není to symbolické? Hlídka tam okamžitě přijela a našla tam tebe, ještě úplně nemluvnátko. Ani tě pořádně nezabalili, položili tě jen tak na holou zem. Přitom už leckde byly babyboxy!“

Kousla se do rtu. Paráda, pomyslela si. Takže jejím biologickým rodičům na ní ve skutečnosti záleželo ještě o něco míň, než si celou dobu myslela.

„Místo, kde tě našli, není jen tak obyčejná stará zahrada,“ vložila se do líčení Libuška. „Skoro před sto lety ji nechal zřídit jeden bohatý šlechtic, co se zajímal o okultní vědy. Prý do ní za války nechal přivést spoustu magických předmětů z celé Evropy a snažil se přijít na to, jak se spojit s kosmickými silami. Těsně před osvobozením zmizel. Kdoví, třeba se mu to astrální spojení konečně podařilo uskutečnit. Možná objevil cestu k vyššímu stadiu bytí.“

„Anebo vzal nohy na ramena, protože se zapletl s náckama,“ nadhodil Jiří. „I když na tom teď nesejde. To místo prostě vyzařuje obrovskou sílu, vid', Libu? A ty jsi s ním odmalička ve spojení, princezno. Byli bychom rádi, kdybys nám pomohla trochu té energie přenést i na Astridu Alvínu Perlu. Uděláš to pro nás?“

Dlouho pátrala v jejich tvářích, aby se ubezpečila, že to není červnová obdoba apríla. A pak se hlasitě rozesmála. Tohle je ta nejšilenější věc, jakou kdy slyšela.

KORA

Později přemýšlela, proč se do celé záležitosti nechala namočit. Částečně k tomu rozhodně přispěla přirozená zvědavost. Návrh účastnit se obřadu v náckově zahradě jí připadal natolik absurdní, že nedokázala odolat, asi jako by nedokázala nekliknout na youtubové video s pudlem hrajícím na tahací harmoniku. Zároveň uznávala, že ji na tom láká i cosi hlubšího. Ačkoli sama sobě ráda namlouvala, že už se dávno vyrovnala s nevyjasněnými okolnostmi svého původu, okamžitě skočila po příležitosti podívat se na místo, kde ji před šestnácti lety kdosi odložil. Věděla, že to nedává nejmenší smysl, a přece kdesi hluboko uvnitř doufala, že tam snad po svých biologických rodičích najde stopu. Aspoň drobný náznak toho, co byli ti lidi zač a proč ji opustili.

Poměrně brzy začala svého rozhodnutí litovat. Poprvé ve chvíli, kdy se jí otcova přítelkyně – sama v rudé sukni jako Maková panenka z večerníčku – pokusila vnutit sněhobílou róbu. Údajně na znamení čistoty. Obyčejné triko a džíny se jí podařilo ubránit pouze s vypětím všech sil. A ještě větší pochybnosti v ní zahlodaly, když s fabii zaparkovali

před branou oné tajuplné zahrady a ona spatřila houf Libuščiných přátel, kteří ji měli v té maškarádě povzbuzovat.

Někteří jí byli povědomí. Stěží se dalo zapomenout na štíhlou čtyřicátnici Miluši, která jí pár loňských nocí trávených v otcově domě ničila unylým vytím a bušením do tamburíny. Poznávala i jejího plešaticího manžílka Radka, pyšníciho se tím, že býval v minulém životě šumavskou léčitelkou, kterou katolická inkvizice upálila kvůli podezření z čarodějnictví. Naopak korpulentní černovlásku, jež se navlékla do pláště sahajícího až na zem, viděla v jejich společnosti poprvé.

„To je kněžka bohyně,“ vysvětlila jí s posvátnou úctou Libuška. „Ta obřad povede.“

„Tak kněžka, nebo bohyně? Taky kumuluje funkce?“

„Prosím tě, princezno,“ zašeptal jí do ucha Jirka. „Je to pro nás důležitý okamžik. Dokážeš tady nikoho neurazit?“

„Pokusit se o to můžu,“ rýpla si Kora. Akorát ti nic neslibuju, dodala v duchu.

Kněžka a současně bohyně v jednom podsaditém těle je uvítala se slzami v očích. „Jsem ráda, že tě konečně poznávám, Karolínko!“ vyhrkla. „Tolik jsem o tobě slyšela!“

„Jako například?“

„No... že tě právě tady jako miminko odložili tvoji praví rodiče. To je k neuvěření! Ale neboj. Dnes o slunovratu se propojíš s všemocnou energií, která tě očistí od veškerého utrpení.“

Dívka ji probodla pohledem. „O mě se nestrachuj,“ ujistila černovlásku. „Nechceš se radši soustředit na blaho Astridy Alvíny Perly? Ráda bych to měla co nejdřív za sebou.“

„Samozřejmě,“ přikývla s vážným výrazem vůdkyně obřadu a Jirkově přítelkyni nasadila korunu z vadnoucího lučního kvítí. „Poledne se kvapem blíží, musíme využít sílu slunce! Pojdte za mnou, bohyně!“

Tak kdo je tady teda bohyně? dumala zmateně Kora. Ze skupinového blouznění se jí začínala točit hlava. A jakou úlohu tu plní Radek s Jirkou?

Tenhle praktický dotaz však spolku položit nestihla. Zrezivělá brána byla sice zavřená na řetěz, nicméně černovlásku se tím nenechala odradit – ráznými kroky zamířila podél kamenné zídky až k pobožené části, kterou se nikdo neobtěžoval opravit. Dlouhý plášť přehodila na druhou stranu a s nemalým úsilím se vydrápala na vršek. Pak pokynula ostatním, aby ji napodobili. Kora vylezla nahoru jako poslední, a když nakoukla pod sebe, musela si protřít oči, aby se přesvědčila, jestli ji nešálí zrak.

Zahrada připomínala spíš džungli, jak byla zarostlá stromy, keři a všudypřítomným břechťanem. V její hloubi se rýsovaly zvětřelé sloupy, podobající se ruinám starověkého chrámu.

Proč mě proboha odložili právě tady? blesklo jí hlavou. A co tady vůbec pohledávali?

Nejdřív by se vsadila, že zelenou divočinu neprozkoumal nikdo už celé roky. Brzy ale na zemi objevila obvyklé stopy lidské přítomnosti: odhozené nedopalky, plastové láhve, plechovky od piva. Pro místní omladinu musela být taková opuštěná zahrada učiněný ráj. Jestlipak sem kdysi chodil potajmu popíjet i její nevlastní otec? Vyrůstal přece jen pár kilometrů odsud a podle Hanky býval docela rebel.

Z rebela debil, zaškaredila se při pohledu na to, jak se Jirka s Libuškou ruku v ruce prodírají přebujelým porostem a přitrouble se na sebe culí. Skoro se na Hanu ani nemohla zlobit, že šli nakonec od sebe.

Trnitá cesta do srdce zahrady měla své světlejší chvíle. Kněžce bohyně se ustavičně zachytával plášt o ostružiní nebo o porost šípkových růží, kdežto Radek dostal hysterický záchvat při pohledu na přerostlého křižáka, který si mezi dvěma duby utkal pavučinu hebkou jako krajku. Jí pavouci nenaháněli hrůzu ani v nejmenším, a tak si ten výjimečný exemplář i s Radkovým výrazem v očích vyfotila.

„Předám to tvé další reinkarnaci,“ prohodila pobaveně.

Mezi sloupoví ohlodané zubem času dorazily bohyně i oba jejich mužské protějšky vyčerpaní, potrhání a těsně před pravým polednem. Do té doby skeptická Kora musela přiznat, že na ni zbořeniny zvolna zarůstající mechem a kapradím udělaly dojem. Přesto měla na paměti, že tu nemůžou stát tisíce let – tohle antické divadélko nechal zdejší urozený nacista postavit někdy mezi válkami, kdy se v Sudetech rozmáhali henleinovci. A ještě víc na ni zapůsobily sochy postávající mezi troskami. Nebo spíš to, co z nich zbylo.

Mramorové plastiky polonahých mužů i žen vypadaly skoro jako živé, jen kdyby nebyly tak poškozené. Některým chyběly končetiny, jiné postrádaly kusy trupu nebo měly uražený obličej. A v tělech dalších byly patrné stopy po kulkách.

„Co se tu stalo?“ vydechla. Proč by někdo střílel do soch?

„Po válce tady kapku řádili Rusáci,“ vysvětlil místní znalec Jiří. „Když se jim nepodařilo zajmout majitele, zlískali se jak muzici a na sochách pak cvičili střelbu. Tak mi to aspoň vyprávěl táta.“

„To je rozhodně moc zajímavá historie, ale slunce nepočká,“ přerušila ho kněžka bohyně a přehodila si přes hlavu kápi.

Kora se podívala na obrazovku telefonu. Do pravého poledne zbývají dvě minuty.

„Nebudeme nic zpívat, že ne?“

„Zpívat ne,“ upřesnila černovláska. „Budeme žehnat nastávající mamince. Libuško, ty se postavíš doprostřed. My ostatní kolem tebe vytvoříme ochranný kruh. Karolínko, odložíš na chvíli ten mobil a vezmeš mě za ruku? Jsi s tímhle místem zvláště propojená a já bych tu energii ráda přenesla na matku a její miminko.“

Dívka neochotně přikývla a opatrně položila samsung do trávy. Hlavně ať už mám tu pitomost za sebou, pomyslela si a postavila se před sochu po pravé straně. Dochovala se v mnohem lepším stavu než ostatní – jako by se jí všechny ruské kulky zázračně vyhnuly. Mramorový mladík s naléhavým výrazem natahoval prsty kamsi do dále a Koře se zdálo, že se jeho kamenné oči upírají přímo na ni.

Vždyť já tu tvář znám! uvědomila si. Patří klukovi, kterého vídám ve své noční můře! Nemohlo se stát, že jsem ji poprvé spatřila právě tady, ještě jako nemluvně? Co když se mi vryla do paměti do té míry, že se mi od té doby zjevuje ve snech?

Z úvah ji vytrhl naléhavý hlas kněžky bohyně.

„Matko, ó požehnaná matko!“ zvolala. A pak shromážděně vyběhla: „Opakujte po mně a zvedněte ruce nad naši sestru, v jejímž lůně roste nový život!“

Matko, ó požehnaná matko! opakovala procítěně skupinka s výjimkou Kory, jejíž pohled neustále zalétal k povědomé soše. Cítila, jak jí černovláska tiskne ruku.

„Ať tebou prostoupí posvátná energie poledního slunce v den nejsvětější, ó mocná. Ať požehná tebe i tvůj plod. Ať jeho síla zaplaší všechny stíny. Bohyně, dotkněte se jí. Dotkněte se matky života!“

Kněžka povolila stisk, aby spolu s ostatními vztáhla ruce k budoucí rodičce, která se uprostřed kruhu třásla dojetím.

„Přidej se k nám!“ sykla na Koru. „No tak. Jinak nenasaje tvoji energii.“

Té už jste všechny vysály ažaž, opáčila v duchu dívka. No co. Zavřela oči, připravená se co nejrychleji dotknout macešina břicha a vzápětí se propadnout hanbou. Jenže namísto toho ucítila jiný dotek. Čísi prsty jí zezadu tiskly rameno tak silně, až to začalo být nepříjemné.

Otevřela oči a zprudka se otočila, připravená odkázat kněžku bohyni do patřičných mezí. Jenže ruka na jejím rameni nepatřila černovlásce. Patřila soše. Mladíkovy mramorové rty se usmály a dosud prázdné duhovky se vmžiku zbarvily dohněda. Pokusila se mu vysmeknout, ale jako by ji svým dotekem ochromil. Svět kolem ní se obrátil vzhůru nohama.

Vykřikla. Jenže to už si byla bolestně jistá, že ji nikdo neslyší.

